

ca astfel ele să convină unor rigori ale cine știe cărei demonstrații. Precum Nicolae Manolescu, și teatrologul convins, asemenea „literaturului” – căci „un critic adevărat e un scriitor mânuind limba ca un artist” –, recurge la eseu atât în capitolul *Mitologii*, cel mai consistent din volum, cât și în celelalte două secvențe ale acestuia. În cea intitulată *Peisaje: Germania și Franța* – în care compară, fără a contrapune cu intenția opțiunii categorice, scena goală franceză cu cea a preaplinului scenei germane, căreia îi detectează „dezorientările” –, dar și în *Protocoale*, din care am o preferință specială pentru eseu *Ceasul spectacolelor*.

Cine i-a citit lui George Banu cărțile, cine a avut norocul de a-l asculta în fascinantul conferințe, loc în care strălucesc capacitățile asociative ale eseistului, așa cum, de altminteri, strălucesc și în cartea *Scena modernă. Mitologii și miniaturi*, nu a putut să nu bage de seamă cât de des revine în discurs cuvântul *prieten*. George Banu are nenumărați prieteni în rândul marilor creatori de teatru și, frecvent, în scrierile sale, a avut grijă să facă elogiul acestor prietenii. Subliniind că ele nu sunt nicidecum neconforme ori contrare deontologiei celui care, scriind despre teatru, își asumă condiția deloc umiltoare de *acompaniator*. Nimic mai firesc, deci, ca în finalul *Mitologiilor și miniaturilor teatrale* să găsim o emoționantă evocare a unui prieten de tinerețe, Aureliu Manea, evocare defel patetică, făcută prin intermediul relatării unui simbolic *aller-retour* al unui obiect, devenit „cadou cu restituire”, simbol al trecerii timpului, dar și al fidelității unui sentiment ce, iată, măcar în cazul în speță, nu a cunoscut demitizarea.

George Banu – Scena modernă. Mitologii și miniaturi. Traducerea din limba franceză: Vlad Russo. Editura Nemira, București, 2014.

Raluca TULBURE

Desecretizarea unei istorii secrete

Cea mai recentă carte semnată de Cristian Pepino și apărută la UNATC Press abordează o temă extrem de interesantă, legată de **Istoria secretă a păpușilor** și are ca subtitlu **Teatrul de animație și sacral**. Ca orice artă care se respectă, teatrul de păpuși are o istorie ascunsă, ce vine din timpuri aproape imemorabile, cu secrete bine păstrate, unele nici până azi dezvăluite. Cristian Pepino, unul dintre cei mai titrați regizori români, dedicat trup și suflet artei care l-a consacrat, o enciclopedie vie a tot ce mișcă în teatrul de păpuși și marionete pe mapamond sau la nivel național, care a experimentat diverse mijloace de expresie artistică, se dovedește încă o dată un pasionat cercetător, spirit sfredelitor, un curios, care nu vrea să țină pentru el ceea ce știe. El spunea undeva că „într-o lume aparent din ce în ce mai lipsită de spiritualitate, evoluată tehnologic, profană și profanatoare, păpușile și marionetele sunt făpturi misterioase, care fac să se trezească în noi ceva atavic, fundamental.” Farmecul lor discret a fascinat și fascinează în continuare, și revelarea unor secrete ce nu mai sunt secrete nu face decât să iubim mai mult arta marionetei, s-o respectăm, s-o păstrăm, s-o cunoaștem și să ne luptăm să meargă mai departe.